

II.

Баба Нейка и Мара.

Баба Нейка. — Погледва прѣзъ очилата си, окашля се.
Е, защо ти е Йовка?

Мара — Нищо не отговаря.

Баба Нейка. — Мисли, каквото щѣшъ, ама азъ все за ваше добро се мѣся.

Мара. — Отъ добрини, че продадохъ на сина ти и картини и книги, и му докара очитѣ до тамъ, че трѣбва вързанъ да ходи.

Мълчание.

Баба Нейка. — Защо все азъ да съмъ крива?
— Защо не се позамисляте, като хората?

Мара — Какво има за мислене! Жалъ ти бѣше за паритѣ, стискашъ ги за погрѣбение. Пъкъ не виждашъ, че може по-рано да изпроводишъ насъ, че тогава да дойде твоя редъ.

Баба Нейка. — Охъ, булка, булка, приказвашъ, приказвашъ, а пъкъ — — Ти мислишъ, че менъ не ме боли! Че я помисли: малко ли съмъ направила за Боря! Помисли де! Като го прати царщината — стигаха ли му! Ужъ царщината го учи, а туку пише и на насъ и на Желя. И азъ ще събера отсамъ оттаткъ и ще му пратя по нѣщо. Пъкъ баша му се кжсаше. Той бѣше човѣкъ разбранъ, Богъ да го прости, при всѣко писмо ще се скара: нищо нѣма да излѣзе отъ него, каже. Всичкия си мюлкъ да продамъ, че азъ да го издържамъ, ама да залови нѣщо, гдѣто храни, гдѣто честъ му правятъ“. Той искаше или офицеръ, или докторъ да го направи. Пъкъ Боря не послуша. Ядосва баща си, ядосва го до като — — Баща му се ядосваше, пъкъ азъ държахъ Борьова страна, че ми е чедо отъ сърдце — — И сега ако ти говоря, то е пакъ отъ майчина милость

Мара. — Видѣхме ти милостъта!

Дълго мълчание.